

ka rá shputë, zotní». Sillem prej tjetrit: «Po ti pse i ke rá?». «Kam marrë uhán t'eme: ai mâ i pari m'a ka hjekë një partinë!». «Po. zotní,» i a pret i pari «e vërtetë, por kanë kalue tri javë prej asaj dite e un e kam pasë harrue, bile, krejt...» Nejse... mbasi i pyeta të dy mirë e mirë, nxora këtë prej tyne: i kishte rá flakaresh njëni tjetrit; i fyemi s'kish mujtë t'a lajë aty për aty koren, sepse një shok i tretë mâ i madh e kishte marrë fyesin në besë. Por at ditë ai i madhi, bestari, kishte ndjehë i smuet e kishte ndëjë rá, kështu qi i fyemi kishte gjuejtë rasën me shpague shputën qi hangri.

Vajza u buzqesh e komentoi:

— Shqiptari â drej: s' e harron kurr të fyemen!

— Por çudija mâ e madhe â këtu: ai nxânsi pranoi pa u tundë aspak ndeshkimin e rëndë qi i dhashë, kondënd për uhá të marrun. Vetëm një mëndim e trazonte pak: friga e shokut të smuet. Edhe kishte arsye. Ky, sadoqi me ethe të forta, sa muer vesht ndodhjen, desht të çohet, por shërbtori i konviktit s' e la. Kishte bâ bé, veç, se, porsa t'u shëndoshte, do t'a mbytte së rrahuni atë qi i a kish pré mikun në besë. «Me dlijtë se më përzânë prej konviktit!» kishte thënë.

— Mbetë i koritun me ndëjë pa bâ gjâ — tha vajza. — Shqiptarisht e ka do arsye edhe ai...

Mësuesi qeshi fort, me gjith zëmër, e briti:

— Edhe ti, Nushë?! Shkollët qi ke mbarue ndër Mungesha s' t'a paskan qortue aspak at mentalitet?!

Vajza përgjegji, pak e sticue me:

— Pyet kê të dësh: të gjithë kanë me të thënë kështu...

— Nejse... — bâni Doda e vazhdoi: — N' incidentin e nxânsavet na shofim një ves e një virtyt. Të parin, qi